

И четвъртъ часъ продължавалъ шурецътъ да ругае лъва.

Лъвътъ билъ очуденъ отъ тази смѣлость. Той не билъ наученъ да слуша такива остри думи. Той скочилъ отъ мѣстото си, разтърсилъ грива, шибналъ съ опашка по високата трѣва и се спусналъ да търси животното, което си позволява да разваля спокойствието му. Ала той не намѣрилъ никакво живо същество, освѣнъ пѣстри пеперуди и бръмливи пчелици и бръмбари.

И пакъ зачулъ :

— „Най-послѣ станѣ, макаръ и късно! — Що? Още ли стоишъ тукъ? Хайде, иди у дома си и кажи на майка си, да те научи да бждешъ по-внимателенъ. — Хайде, махни се!“

Слѣдъ дълго търсене лъвътъ открилъ шуреца въ трѣвата.

— „Ха, ти ли се, дѣто тѣй много ме ругаешъ?“ извикалъ той очудено и тѣй силно се разсмѣлъ, че сълзи му потекли отъ очитѣ. — „Погледни се на какво приличашъ! — Устата ти по-голѣми отъ трупа. Ти си по-малъкъ отъ нокъта на крака ми и си позволявашъ да ме обиждашъ. Стига единъ пътъ да те помилвамъ съ лапата си, и ти ще се простишъ съ живота си“.

Шурецътъ не могълъ да изтърпи тази подигравка. Разтреперанъ отъ ядъ, той извикалъ :

— „Опитай се да посегнешъ на мене и ще видишъ, кой е по-силенъ : ти или азъ!“

Лъвътъ щѣлъ да се прѣсне отъ смѣхъ. Той подигналъ лъвата си лапа, за да смаже шуреца. Въ това врѣме шурецътъ, безъ да бжде забѣлѣженъ, скочилъ и право въ ухото на лъва. Додѣто лъвътъ мачкалъ съ лапа по трѣвата и тържествено викалъ : — „Това е награда за твоето ругание! Гърми сега, колкото искашъ!“ — шурецътъ започналъ да свири, да пѣе, да скача въ ухото му.

Лъвътъ не разбиралъ, какво ставало. Църтението на шуреца го пронизвало чакъ до коститѣ. Зжбитѣ му почнали да го болятъ, главата му — да шуми. Об-